

Ερμηνεία Ιερού Χρυσοστόμου στα εδάφια 22- 25

του πρώτου κεφαλαίου

του «κατά Ματθαίον» ευαγγελίου

[ΜΕΡΟΣ ΕΚΤΟ]

«Τοῦτο δὲ ὅλον γέγονεν ἵνα πληρωθῆ τὸ ῥηθὲν ὑπὸ τοῦ Κυρίου διὰ τοῦ προφήτου λέγοντος· Ἴδοὺ ἡ παρθένος ἐν γαστρὶ ἔξει καὶ τέξεται υἱόν, καὶ καλέσουσι τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἐμμανουήλ, ὃ ἔστι μεθερμηνευόμενον μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός(·με ὅλο αὐτό το θαύμα της υπερφυσικῆς συλλήψεως της Παρθένου, πραγματοποιήθηκε πλήρως και επαληθεύτηκε εκείνο που εἶπε ο Κύριος μέσω του προφήτη Ησαΐα, ο οποίος πριν από πολλούς αἰώνες εἶχε πει: "Να, η παρθένος, που δεν γνώρισε ἄνδρα, θα συλλάβει και θα γεννήσει υἱό, και ὅσοι θα πιστεύουν σε Αὐτόν, θα Τον ονομάσουν Εμμανουήλ, ὄνομα εβραϊκό που σημαίνει "ο Θεός εἶναι μαζί μας")»[Ματθ.1,22-23].

Όταν λέγει *«Τοῦτο δὲ ὅλον γέγονεν»* ομιλεῖ, ὅσο του εἶναι δυνατό, ὅπως αξίζει στο θαύμα. Επειδὴ δηλαδὴ εἶδε ὅλο το πλάτος και το βάθος της φιλανθρωπίας του Θεοῦ και ὅτι ἐγίνε πραγματικότητα ὅ,τι δεν ἦταν δυνατό οὔτε να φανταστούμε και ὅτι καταλύθηκαν οἱ φυσικοὶ νόμοι και ἐπήλθε συμφιλίωση και κατέβηκε ο ἀνώτερος ἀπὸ ὅλους προς τον κατώτερο ἀπὸ ὅλους και εξαφανίστηκε το χάσμα και ἐξουδετερώθηκαν τα ἐμπόδια και συνέβησαν και ἄλλα πολὺ περισσότερα, μας παρουσίασε με μία μικρὴ φράση το θαύμα. Εἶπε: *«Τοῦτο δὲ ὅλον γέγονεν ἵνα πληρωθῆ τὸ ῥηθὲν ὑπὸ τοῦ Κυρίου διὰ τοῦ προφήτου λέγοντος(·με ὅλο αὐτό το θαύμα της υπερφυσικῆς συλλήψεως της Παρθένου, πραγματοποιήθηκε πλήρως και επαληθεύτηκε εκείνο που εἶπε ο Κύριος μέσω του προφήτη Ησαΐα)»* [Ματθ.1,22]. «Δεν πρέπει», λέγει, «να νομῖσεις ὅτι τούτο αποφασίστηκε τώρα. Σχεδιάστηκε ἀπὸ πολὺ παλαιά». Αὐτό φρόντισε να το δείξει παντοῦ ο Παῦλος. Παραπέμπει ἐπίσης ο ἄγγελος τον Ἰωσήφ στον

Ησαΐα, ώστε και αν δυσπιστήσει όταν σηκωθεί από τον ύπνο, προς τα λόγια του, επειδή λέχθηκαν τώρα, να θυμηθεί τα λόγια του προφήτη τα οποία άκουγε σε όλη του τη ζωή και να τα κατανοήσει. Στην Παρθένο δεν είπε τίποτε από αυτά διότι ήταν νεαρή και δεν είχε την απαιτούμενη πείρα. Απευθύνεται προς τον άνδρα με αυτόν τον τρόπο επειδή ήταν ευσεβής και μελετούσε τους προφήτες.

Προ ολίγου είπε: «*Μαριὰμ τὴν γυναῖκά σου*»[Ματθ.1,20]. Στο σημείο αυτό αφού ανέφερε τον προφήτη, του εμπιστεύεται την λέξη «παρθένος». Διότι αν δεν άκουγε πρώτα τα λόγια του Ησαΐα, δε θα παρέμενε άταραχος στο άκουσμα της λέξεως «παρθένος». Ενώ τώρα θα άκουγε όχι κάτι το παράξενο· αλλά κάτι με το οποίο είχε εξοικειωθεί και το είχε μελετήσει προ πολλού στο βιβλίο του προφήτη. Για τούτο αναφέρει τον Ησαΐα ο άγγελος, για να γίνει ευπρόσδεκτος ο λόγος. Και δεν αρκείται σε αυτό αλλά αναφέρει ως πηγή της προφητείας τον Θεό· διότι δεν λέγει ότι τα λόγια είναι του Ησαΐα, αλλά του Θεού του παντός. Για τούτο δεν είπε για να πραγματοποιηθεί το ρηθέν από τον Ησαΐα, αλλά : «*τὸ ῥηθὲν ὑπὸ τοῦ Κυρίου*»· διότι μόνο το στόμα ήταν του Ησαΐα. Πηγή της προφητείας ήταν ο ουρανός.

Λέγει ο Θεός μέσω του Ησαΐα: «*διὰ τοῦτο δώσει Κύριος αὐτὸς ὑμῖν σημεῖον*(:Γι' αυτό θα δώσει ο ίδιος ο Κύριος σε σας σημείο, θαύμα μέγα και καταπληκτικό)» και έπειτα αναφέρει τη συγκεκριμένη προφητεία. Τι λέγει λοιπόν αυτή η προφητεία; «*Ἴδου ἡ παρθένος ἐν γαστρὶ ἔξει, καὶ τέξεται υἱόν, καὶ καλέσουσιν τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἐμμανουήλ*(:Ἰδού, η παρθένος θα συλλάβει με υπερφυσικό τρόπο και θα γεννήσει υιό και το όνομα του υιού της αυτού θα είναι Εμμανουήλ, που σημαίνει "ο Θεός μαζί μας")»[Ησ.7,14].

Τίθεται όμως το ερώτημα: *Γιατί λοιπόν δεν ονομάστηκε Εμμανουήλ, αλλά Ιησούς Χριστός*; Διότι δεν είπε *θα ονομάσεις*, αλλά **θα ονομάσουν**, οι απλοί άνθρωποι, δηλαδή και η απλή πραγματικότητα. Εδώ δηλαδή δίνει ως όνομα το αποτέλεσμα. **Η Αγία Γραφή έχει αυτή τη συνήθεια, να δίνει ως όνομα εκείνα που θα συμβούν στην πραγματικότητα.** Το «*καλέσουσιν Ἐμμανουήλ*» δεν σημαίνει λοιπόν τίποτε άλλο παρά ότι

Θα δουν τον Θεό μεταξύ των ανθρώπων. Πάντοτε βέβαια βρισκόταν μεταξύ των ανθρώπων, ουδέποτε όμως τόσο φανερά.

Αν αυθαδιάζουν οι Ιουδαίοι, θα τους ερωτήσουμε: «*Πότε ονομάστηκε το παιδί "Ταχέως σκύλευσον, όξέως προνόμευσον*(:ταχέως λαφυραγώγησε, πλήρως και τελείως λεηλάτησε"»; [Ησ.8,3].Και ασφαλώς δεν θα μπορέσουν να δώσουν απάντηση. Αλλά τότε γιατί ο προφήτης έλεγε «*κάλεσον τὸν ὄνομα αὐτοῦ "Ταχέως σκύλευσον, όξέως προνόμευσον"*»; Διότι η γέννησή Του προκάλεσε αρπαγή και διανομή λαφύρων. Για τούτο του δίνει ως όνομα εκείνο που συνέβη στην πραγματικότητα[ο Θεός δικαιολογεί το όνομα ως εξής: «*διότι πρὶν ἢ γνῶναι τὸ παιδίον καλεῖν πατέρα ἢ μητέρα, λήψεται δύναμιν Δαμασκοῦ καὶ τὰ σκῦλα Σαμαρείας ἔναντι βασιλέως Ἀσσυρίων*(:διότι πριν ακόμη το παιδί μάθει να λέγει την λέξη "πατέρα" και "μητέρα", θα κυριεύσει ενώπιον του βασιλέως των Ασσυρίων τον στρατό της Δαμασκού και θα πάρει τα λάφυρα της Σαμάρειας)»: Ησ.8,3].

«*Καὶ μετὰ ταῦτα κληθήσῃ πόλις δικαιοσύνης, μητρόπολις πιστῆ Σιών*(:και έτσι εσύ θα ονομαστείς πόλη δικαιοσύνης, η Σιών η πρωτεύουσα του ισραηλιτικού λαού, η πιστή στον Θεό)», λέγει ο Θεός μέσω του προφήτη Ησαΐα [Ησ.1,26]. Δεν βρίσκουμε όμως πουθενά ότι η πόλη ονομάστηκε «*δικαιοσύνη*», αλλά εξακολούθησε να λέγεται *Ιεροσόλυμα*. Αλλά επειδή ήταν αυτό το αποτέλεσμα, διότι βελτιώθηκε πράγματι ηθικώς η πόλη αυτή, για τον λόγο αυτόν είπε ότι θα της δοθεί αυτό το όνομα· διότι, όταν συμβεί πράγματι κάτι, το οποίο κάνει σαφέστερα γνωστό εκείνο που το έκανε ή που το απόλαυσε, από όσο τον κάνει το σύνηθες όνομά του, τότε λέγει ότι αυτός έχει ως όνομα εκείνο που συμβαίνει στην πραγματικότητα.

Και αν μετά την αποστόμωσή τους στο ζήτημα αυτό αναζητούν άλλο, αυτό π.χ. που λέγεται περί της παρθενίας, και παρουσιάζουν προς υποστήριξη του ισχυρισμού τους κάποιους άλλους ερμηνευτές, και μας λένουν ότι αυτοί δεν ομιλούν για "παρθένο", αλλά για "νεαρή κόρη", θα απαντήσουμε πρώτα ότι είναι ορθό να είναι περισσότερο αξιόπιστοι από όλους τους άλλους οι Εβδομήκοντα· διότι οι δικοί τους ερμηνευτές[εκτός από την μετάφραση της Παλαιάς Διαθήκης, που αποκαλείται μετάφραση των Εβδομήκοντα, που ολοκληρώθηκε στα μέσα περίπου του 2^{ου} αιώνα π.Χ., έχουμε και άλλες στην ελληνική, την

αραμαϊκή και τη συριακή γλώσσα, οι οποίες έγιναν κατά τον 2^ο κυρίως αιώνα μ.Χ.] **ερμήνευσαν μετά την ενανθρώπιση του Χριστού και επιπλέον παρέμειναν πιστοί στην ιουδαϊκή θρησκεία. Δικαίως λοιπόν πρέπει να θεωρούνται αναξιόπιστοι, επειδή ομίλησαν μάλλον με μίσος και επειδή παραποιούν σκόπιμα τις προφητείες. Οι Εβδομήκοντα αντιθέτως συγκεντρώθηκαν εκατό ή και περισσότερα χρόνια πριν από την γέννηση του Χριστού τόσο πολλοί άνθρωποι, και επομένως είναι απαλλαγμένοι από κάθε υποψία και είναι δίκαιο να τους εμπιστευόμαστε περισσότερο και εξαιτίας του χρόνου της συγκεντρώσεως και εξαιτίας του πλήθους και της ομοφωνίας αυτών που είχαν συγκεντρωθεί και είχαν αναλάβει τη μετάφραση της Παλαιάς Διαθήκης.**

Αλλά η νίκη είναι οπωσδήποτε δική μας, έστω και αν επιμένουν να παρουσιάζουν τη μαρτυρία των δικών τους. Διότι και η λέξη «**νεάνις**» χρησιμοποιείται με την έννοια της "**παρθένου**" [Σε άλλες μεταφράσεις της Παλαιάς Διαθήκης αντί της φράσεως «ἰδοὺ ἡ παρθένος ἐν γαστρὶ ἔξει», έχουμε: «ἰδοὺ ἡ νεάνις ἐν γαστρὶ ἔξει». Ο Ιερός Χρυσόστομος αποδεικνύει στη συνέχεια ότι η λέξη "νεάνις" αντιστοιχεί προς τη λέξη "παρθένος". Όμως δεν αρκείται βέβαια στο επιχείρημα αυτό. Παρουσιάζει, όπως θα δούμε παρακάτω, και άλλα ισχυρότατα]. Η Αγία Γραφή τη χρησιμοποιεί συχνά όχι μόνο για τις γυναίκες, αλλά και για τους άνδρες. Λέγει π.χ. **«Νεανίσκοι καὶ παρθένοι, πρεσβύτεροι μετὰ νεωτέρων(·Οι νέοι άνδρες και οι παρθένοι, οι γεροντότεροι μαζί με τους νεότερους)»** [Ψαλμ.148,12].

Και όταν ομιλεί σε άλλο σημείο για μία κοπέλα, που ζήτησε κάποιος να τη βιάσει και λέγει: **«καὶ τῇ νεάνιδι οὐ ποιήσετε οὐδέν· οὐκ ἔστιν ἀμάρτημα θανάτου, ὅτι ὡς εἶ τις ἐπαναστῆ ἄνθρωπος ἐπὶ τὸν πλησίον καὶ φονεύσῃ αὐτοῦ ψυχὴν, οὕτω τὸ πρᾶγμα τοῦτο, ὅτι ἐν τῷ ἀγρῷ εὗρεν αὐτήν, ἐβόησεν ἢ νεᾶνις ἢ μεμνηστευμένη, καὶ οὐκ ἦν ὁ βοηθήσων αὐτῇ. Ἐὰν δέ τις εὗρῃ τὴν παῖδα τὴν παρθένον, ἢ τις οὐ μεμνήστευται, καὶ βιασάμενος κοιμηθῇ μετ' αὐτῆς καὶ εὐρεθῇ, δώσει ὁ ἄνθρωπος ὁ κοιμηθεὶς μετ' αὐτῆς τῷ πατρὶ τῆς νεάνιδος πενήκοντα δίδραχμα ἀργυρίου, καὶ αὐτοῦ ἔσται γυνή, ἀνθ' ὧν ἐταπείνωσεν αὐτήν· οὐ δυνήσεται ἐξαποστεῖλαι αὐτήν τὸν ἅπαντα χρόνον(·Στην κόρη που πέφτει θύμα βιασμού δεν θα επιβάλετε καμία τιμωρία. Δεν διέπραξε αυτή ἀμάρτημα συνεπαγόμενο τον θάνατο· διότι το πάθημα της νεανίδας είναι, ως**

εάν ένας οπλισμένος άνθρωπος επιτεθεί εναντίον αόπλου και τον φονεύσει. Στον αγρό βρήκε εκείνος την μνηστευμένη κόρη. Φώναξε εκείνη, αλλά δεν υπήρχε κανείς να σπεύσει σε βοήθειά της. Εάν κάποιος άντρας συναντήσει **κόρη παρθένο**, η οποία δεν είναι μνηστευμένη και αφού κοιμηθεί μαζί της την βιάσει, και ανακαλυφθεί αυτός που διέπραξε το αδίκημα αυτό, θα δώσει ο άνθρωπος αυτός στον πατέρα της **παρθένου κόρης** πενήντα δίδραχμα αργυρίου και θα λάβει αυτήν ως σύζυγό του, διότι την διέφθειρε. Και δεν θα δυνηθεί αυτός ποτέ να την διαζευχθεί»[Δευτ.22,27].επομένως η λέξη «**νεάνις**» και εκεί είναι ταυτόσημη με τη λέξη «**παρθένος**».

Και οι προφητείες επικυρώνουν τη λογική αυτή σκέψη. Δεν είπε δηλαδή ο προφήτης απλώς: «**ιδού η παρθένος εν γαστρί ἔξει**», αλλά είπε πρώτα: «**διὰ τοῦτο δώσει Κύριος αὐτὸς ὑμῖν σημεῖον**(:γι' αυτό θα δώσει ο ίδιος ο Κύριος σε σας σημείο, θαύμα μέγα και καταπληκτικό)» και συμπλήρωσε κατόπιν: «**ιδού η παρθένος εν γαστρί ἔξει**(:ιδού, η παρθένος θα συλλάβει με υπερφυσικό τρόπο)». Αν λοιπόν δεν ήταν παρθένος εκείνη που επρόκειτο να μείνει έγκυος, αλλά θα συνέβαινε αυτό με τη μεσολάβηση κάποιου άντρα, ποιο θα ήταν τότε το θαυματουργικό σημείο;

«**Διεγερθεὶς δὲ ὁ Ἰωσήφ ἀπὸ τοῦ ὕπνου ἐποίησεν ὡς προσέταξεν αὐτῷ ὁ ἄγγελος Κυρίου**(:όταν λοιπόν ο Ιωσήφ σηκώθηκε από τον ύπνο, έκανε όπως τον διέταξε ο άγγελος του Κυρίου)»[Ματθ.1,24]. Βλέπεις την υπακοή του και τον πειθαρχικό χαρακτήρα του; Βλέπεις την εκλεκτή και πάντοτε ορθώς σκεπτόμενη ψυχή του; Ούτε όταν είχε υποψίες για κάτι το δυσάρεστο και το ανήθικο δέχτηκε να κρατήσει την Παρθένο, ούτε υπέμεινε να την αποπέμψει, όταν έπαψε να τον βασανίζει η υποψία αυτή, αλλά την κράτησε και έγινε υπηρέτης του σχεδίου αυτού. «**Καὶ παρέλαβε τὴν γυναῖκα αὐτοῦ**(:και παρέλαβε τη μνηστή του στο σπίτι του)». Βλέπεις ότι ο Ευαγγελιστής, επειδή δεν θέλει να αποκαλύψει ακόμη εκείνο το μυστήριο και επειδή θέλει να εξαφανίσει την καχυποψία εκείνη, χρησιμοποιεί συνεχώς αυτή τη λέξη;

«Παρέλαβε τὴν γυναῖκα αὐτοῦ καὶ οὐκ ἐγίνωσκεν αὐτὴν ἕως οὗ ἔτεκε τὸν υἱὸν αὐτῆς τὸν πρωτότοκον(ἰπαρέλαβε τη μνηστή του στο σπίτι του και δεν ἦρθε σε σχέση συζυγική μαζί της ποτέ, ἄρα και ἕως ὅτου γέννησε τον πρώτο και μονάκριβο υἱό της)»[Ματθ.1,24-25]. Χρησιμοποίησε ἐδῶ ο Ευαγγελιστὴς τη λέξη «ἕως» ὄχι για να νομίσεις ὅτι εἶχε συζυγικές σχέσεις μαζί της ἀργότερα, ἀλλὰ για να σε βεβαιώσει ὅτι ἡ Παρθένος ἐξάπαντος δεν ἦλθε σε ἐπαφή μαζί του πρὶν ἀπὸ τη γέννηση. Τίθεται ὁμῶς το ἐρώτημα: *«Γιατί χρησιμοποίησε τη λέξη "ἕως"»;* Διότι ἡ Ἁγία Γραφή τη χρησιμοποιεῖ συχνά, χωρὶς ὁμῶς να της δίνει τὴν ἐννοια ὀρισμένου χρονικοῦ ὀρίου. Για τον λόγο αὐτόν λέγει και στη διήγηση περὶ της κιβωτοῦ ὅτι ο κόρακας που ἔστειλε ο Νῶε για να ἐλέγξει αν εἶχαν πια ἀποσυρθεῖ τα νερά ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια της γῆς μετὰ τον κατακλυσμὸ, εἶναι γνωστὸ ὅτι *δεν ἐπέστρεψε οὔτε ἀργότερα: «καὶ ἐγένετο μετὰ τεσσαράκοντα ἡμέρας ἠνέωξε Νῶε τὴν θυρίδα τῆς κιβωτοῦ, ἣν ἐποίησε, καὶ ἀπέστειλε τὸν κόρακα τοῦ ἰδεῖν, εἰ κεκόπακε τὸ ὕδωρ καὶ ἐξελθὼν, οὐκ ἀνέστρεψεν ἕως τοῦ ξηρανθῆναι τὸ ὕδωρ ἀπὸ τῆς γῆς καὶ ἀπέστειλε τὴν περιστερὰν ὀπίσω αὐτοῦ ἰδεῖν, εἰ κεκόπακε τὸ ὕδωρ ἀπὸ τῆς γῆς* (:ἐπειτὰ ἀπὸ σαράντα ἡμέρες ἀνοῖξε ο Νῶε τὴν θυρίδα της κιβωτοῦ, τὴν ὀποία εἶχε κατασκευάσει, και ἀπέλυσε τον κόρακα, για να δει εἰάν ἐπάψε να ὑπάρχει νερό στην ξηρά. Ο κόρακας ἀφού βγήκε ἐξω ἀπὸ τὴν κιβωτὸ *δεν ἐπέστρεψε πλέον, οὔτε και ὅταν ἐξατμίστηκε ἐντελῶς* το νερό ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια της γῆς. Ἐπειτὰ ἀπὸ τον κόρακα που δεν ἐπέστρεψε, ἔστειλε ο Νῶε τὴν περιστερὰ, για να δει εἰάν εἶχε πάψει το νερό να σκεπάζει τὴν ἐπιφάνεια της γῆς)» [Γέν.8,6-8].

Και για τον Θεὸ λέγει ἐπίσης ο Ψαλμωδός: *«Πρὸ τοῦ ὄρη γενηθῆναι καὶ πλασθῆναι τὴν γῆν καὶ τὴν οἰκουμένην, καὶ ἀπὸ τοῦ αἰῶνος καὶ ἕως τοῦ αἰῶνος σὺ εἶ(ἰπρὶν γίνουν τα ὄρη και πρὶν διαμορφωθεῖ ἡ γῆ και ἡ οἰκουμένη, πρὸ πάντων των αἰῶνων Εσύ ὑπῆρχες, ὑπάρχεις και θα ὑπάρχεις)»* [Ψαλμ.89,2]. Ἀσφαλῶς δεν θέτει χρονικά ὀρια στο σημεῖο αὐτό. Και ὅταν προφητεύει και λέγει: *«ἀνατελεῖ ἐν ταῖς ἡμέραις αὐτοῦ δικαιοσύνη καὶ πλήθος εἰρήνης, ἕως οὗ ἀνταναιρεθῆ ἡ σελήνη(ἰἀπὸ τὴν πνευματικὴ αὐτὴ γλυκεῖα ἀρδευση θα ἀναβλαστήσει και θα ἀνθίσει ἐπὶ των*

ημερών Του δικαιοσύνη και ειρήνη πλούσια και ατελείωτη, **μέχρις ότου κατά τη συντέλεια του κόσμου λάβει τέλος η σελήνη**)» [Ψαλμ.71,7], δεν περιορίζει χρονικά την ύπαρξη του ωραίου τούτου ουρανού σώματος.

Έτσι λοιπόν χρησιμοποίησε και εδώ το «**έως**», για να βεβαιώσει για το χρονικό διάστημα μέχρι της γεννήσεως, και σε άφησε να συμπεράνεις για τα κατόπιν. Ο Ευαγγελιστής είπε εκείνο το οποίο έπρεπε να μάθεις απαραίτητως από αυτόν, ότι δηλαδή η Παρθένος δεν είχε συζυγικές σχέσεις μέχρι τον χρόνο της γεννήσεως. Άφησε κατόπιν να συμπεράνεις εσύ εκείνο που ήταν λογικό συμπέρασμα των λόγων του και απολύτως ευνόητο, ότι δηλαδή ο Ιωσήφ, που ήταν ευσεβής, δεν θα αποφάσιζε να συνάψει συζυγικές σχέσεις με τη γυναίκα που έγινε μητέρα κατά θαυμάσιο τρόπο και που κρίθηκε άξια για πρωτοφανή τοκετό και θαυμαστή εγκυμοσύνη. Εάν είχε συζυγικές σχέσεις με αυτήν και αν την θεωρούσε νόμιμη σύζυγό του, τίθεται το ερώτημα: «*Πώς την παρέδωσε ο Ιησούς στον μαθητή Του σαν να στερούνταν προστάτη και να μην είχε κανένα δικό της, και πώς του έδωσε την εντολή να την πάρει στο κατάλυμά του;*».

Γιατί όμως θα μπορούσε να αναρωτηθεί κανένας, ονομάζονται *αδελφοί Του* οι περί τον Ιάκωβο; [Ο Ιάκωβος ήταν υιός του Ιωσήφ από την πρώτη του γυναίκα, η οποία είχε πεθάνει. Επίσκοπος Ιεροσολύμων έγινε το 33 μ. Χ. Λιθοβολήθηκε και πέθανε το 62 μ.Χ. Άλλοι αδελφοί του Κυρίου θεωρούνταν ο Ιωσής, ο Σίμων και ο Ιούδας: βλ. Μαθ.12,46-50]. Απαντώ: όπως ακριβώς θεωρείτο και ο Ιωσήφ σύζυγος της Μαρίας· διότι επιπλέον χρησιμοποιήθηκαν πολλοί τρόποι, για να καλυφτεί για ορισμένο χρόνο το μυστήριο της Γεννήσεως. Για τούτο και ο Ιωάννης τούς είπε "αδελφούς του Κυρίου" με τα εξής λόγια: «*οὐδὲ γὰρ οἱ ἀδελφοὶ αὐτοῦ ἐπίστευον εἰς αὐτόν*(:ακόμη και τα αδέρφια Του δεν πίστευαν σε Αυτόν ότι είναι ο Μεσσίας)» [Ιω.7,5].

Αλλά αυτοί που δεν πίστευαν προηγουμένως σε Αυτόν, έγιναν αργότερα αξιοθαύμαστοι και λαμπροί για την πίστη τους· διότι όταν πήγε στα Ιεροσόλυμα [μετά την πρώτη αποστολική περιοδεία του ο Παύλος ήλθε στα Ιεροσόλυμα, διότι οι εξ Ιουδαίων Χριστιανοί απαιτούσαν να εκτελούν και οι εξ εθνικών Χριστιανοί τις διατάξεις του μωσαϊκού νόμου. Ο Παύλος, ο Πέτρος

και ο Βαρνάβας τακτοποίησαν και έθεσαν τότε τέρμα στο όλο ζήτημα: βλ. Πραξ.15,1-35], ο Παύλος και η συνοδεία του για να τακτοποιήσουν ζητήματα της εκεί εκκλησίας, πήγαν αμέσως στο σπίτι του. Και ήταν τόσο εκλεκτός, ώστε πρώτος αυτός έγινε επίσκοπος εκεί. Λέγουν μάλιστα ότι ο Ιάκωβος σκληραγωγούσε τον εαυτό του τόσο πολύ, ώστε νεκρώθηκαν όλα τα μέλη του σώματός του και ότι το μέτωπό του έγινε τόσο σκληρό από τη συνεχή προσευχή και την αδιάκοπη επαφή του με το έδαφος, ώστε έγινε για αυτόν τον λόγο εξίσου σκληρό με τα γόνατα καμήλου.

Αυτός συμβούλευσε ακόμη και τον Παύλο, όταν αργότερα ήλθε για δεύτερη φορά στα Ιεροσόλυμα, και του είπε: *«Θεωρείς, αδελφέ, πόσαι μυριάδες εισιν Ιουδαίων τῶν πεπιστευκότων, καὶ πάντες ζηλωταὶ τοῦ νόμου ὑπάρχουσι(βλέπεις, αδελφέ, πόσο μεγάλος είναι ο αριθμός των Ιουδαίων που έχουν πιστέψει στον Κύριο και έγιναν Χριστιανοί. Και όλοι αυτοί με ζήλο υπερασπίζονται το κύρος του νόμου)»* [Πράξ.21,20]. Τόση ήταν η σύνεση και ο ζήλος του. Ή μάλλον, τόση ήταν η δύναμη του Χριστού. Απόδειξη αποτελεί και αυτό: τόσος ήταν μετά τον θάνατό του ο θαυμασμός εκείνων οι οποίοι τον κατεδίωξαν, ώστε να θυσιάσουν γι' Αυτόν με πολλή προθυμία και τη ζωή τους ακόμη. Πράγμα που μαρτυρεί αναμφισβήτητα τη δύναμη της αναστάσεως. Για τον λόγο αυτόν διατηρήθηκαν μετά από αυτήν τα σημαντικότερα, ώστε να αποτελέσουν αναμφισβήτητη απόδειξη. Ενώ δηλαδή λησμονούμε, όταν πεθάνουν, ακόμη και εκείνους που θαυμάζαμε όταν ζούσαν, πώς στην περίπτωση αυτήν, αν ήταν κάποιος συνηθισμένος άνθρωπος ο Χριστός, θα τον θεωρούσαν μετά τον θάνατό Του ότι είναι Θεός; Πώς θα δέχονταν ακόμη και να θανατωθούν με μαρτύρια για Αυτόν, εάν δεν είχαν σαφείς αποδείξεις για την ανάστασή Του;

ΠΡΟΣ ΔΟΞΑΝ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΤΡΙΑΔΙΚΟΥ ΘΕΟΥ,

επιμέλεια κειμένου: Ελένη Λιναρδάκη, φιλόλογος

ΠΗΓΕΣ:

- http://khazarzar.skeptik.net/pgm/PG_Migne/John%20Chrysostom_PG%2047-64/In%20Mathaeum.pdf
- Αγ. Ιωάννου Χρυσοστόμου Άπαντα τα έργα, πατερικές εκδόσεις «Γρηγόριος Παλαμάς», ΕΠΕ, εκδ.οίκος«Το Βυζάντιον», ομιλία Ε΄(επιλεγμένα αποσπάσματα) τομ. 9, σελ. 167-177 ,Θεσσαλονίκη 1978
- Βιβλιοθήκη των Ελλήνων, Άπαντα των αγίων Πατέρων, Ιωάννου Χρυσοστόμου έργα, τόμος 63, σελ. 112 - 118(ή: 53-56 του PDF).
(<https://drive.google.com/file/d/0ByZQkrKg4yKLbUtJbURIC2hhZFE/view>)
- Π. Τρεμπέλα, *Η Καινή Διαθήκη με σύντομη ερμηνεία (απόδοση στην κοινή νεοελληνική)*, εκδόσεις αδελφότητας Θεολόγων «Ο Σωτήρ», έκδοση τέταρτη, Αθήνα 2014.
- *Η Καινή Διαθήκη, Κείμενον και ερμηνευτική απόδοσις υπό Ιωάννου Κολιτσάρα*, εκδόσεις αδελφότητας Θεολόγων «Η Ζωή», έκδοση τριακοστή τρίτη, Αθήνα 2009.
- *Η Παλαιά Διαθήκη κατά τους εβδομήκοντα*, Κείμενον και σύντομος απόδοσις του νοήματος υπό Ιωάννου Κολιτσάρα, εκδόσεις αδελφότητας Θεολόγων «Η Ζωή», έκδοση τέταρτη, Αθήνα 2005.
- http://users.sch.gr/aiasgr/Palaia_Diathikh/Biblia/Palaia_Diathikh.htm
- http://users.sch.gr/aiasgr/Kainh_Diathikh/Biblia/Kainh_Diathikh.htm
- http://www.greek-language.gr/digitalResources/ancient_greek/tools/liddell-scott/index.html

